

[L. D. Rasmussen.]

§ 251, vil de finde den Bestemmelse, som de nu beklager er udeladt. Denne Bestemmelse lyder i Lovforslaget saaledes:

„En Kvinde, der ved sin Barnefødsel paa uforsvarlig Maade udsætter Barnet for alvorlig Fare, straffes med Hæfte, ikke under 60 Dage, eller med Fængsel indtil 1 Aar. Straffen kan nedsættes eller bortfalde, hvis Barnet lever uden at have taget Skade.“

Det er denne Bestemmelse, man beklager er udeladt! Den findes i Landstingets Betænkning som Ændringsforslag Nr. 81 og er nogenlunde analog med det Ændringsforslag, der findes i Folketingsudvalgets Beretning under Nr. 246, stillet af et Flertal, hvortil de ærede 4 Medlemmer ogsaa hører, blot at Maksimumsstraffen er nedsat til 1 Aars Fængsel i Stedet for som den Gang foreslaaet 2 Aar.

At Kritiklysten er saa stor, at man end ikke undersøger, om man har noget at klage over, synes jeg er at være langt ude.

Det er i øvrigt bemærkelsesværdigt, at et ikke uvigtigt Medlem af Anklagemyndigheden kan være med til at klage og dømme uden først at foretage en ikke meget besværlig, men i dette som i andre Tilfælde fornøden Undersøgelse. Denne uberegtigede Klage pynter ikke paa et officielt Aktstykke, som denne Erklæring maa betragtes som, og det havde været nok saa heldigt, om denne lille Særerklæring, hvis øvrige Indhold jo ikke var saa stærkt paa krævet, og hvis Mindretals Beklagelse er Udslag af en forsømt Undersøgelse, var blevet helt udeladt. Sagen var jo nok gaaet sin Gang alligevel, som den skulde, men Kritikken skulde altsaa frem under alle Omstændigheder.

Jeg skal af de forskellige Grunde, jeg har nævnt, tillade mig paa mit Partis Vegne at anbefale begge de foreliggende Forslag til Vedtagelse.

Vagn Bro: Jeg maa i Modsætning til det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, tillade mig i Anledning af de Forslag, der foreligger her til Behandling, oversendt fra det høje Landsting, at udtrykke min Glæde over Gensynet. Jeg vil da ogsaa paa mit Partis Vegne være i Stand til at anbefale Forslagene til Vedtagelse her i Tinget og dermed til endelig Vedtagelse her i Rigsdagen, og det kan jeg gøre saa meget mere, som en ikke helt kort Række af de Ønsker, som mit Parti nærrede, da vi sidst drøftede Sagen her i dette høje Ting, er blevet opfyldt.

Jeg beklager, at det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen, der med saa stor Interesse har deltaget i Arbejdet i Udvalget, ikke er i Stand til ogsaa at følge denne min Henstilling. Jeg gaar ud fra, at han selv vil gøre nogle Bemærkninger om sin Stilling ved Afstemningen.

Jeg skal følge de ærede Talere, der har haft Ordet før mig, og ikke paa noget Punkt komme ind paa en Kritik af det, som ikke er kommet frem, som vi kunde ønske; men jeg skal ganske kort nævne de Punkter, som gjorde, at mit Parti, da vi gik med til at stemme for Lovforslaget, saaledes som det sidst forelaa her i dette høje Ting, udtalte Haabet om, at det maatte komme til at se anderledes ud, naar det kom tilbage, da det ellers i hvert Fald for adskillige Medlemmers Vedkommende vilde have været umuligt at stemme for det.

Det gælder saaledes Ordningen af Tilregnelighedsspørgsmaalet, hvor Affattelsen nu er ført tilbage til Lovforslagets oprindelige Skikkelse. Det gælder med Hensyn til Spørgsmaalet om Ordningen af Bøderne, hvor Dagsbodssystemet er ændret, men jeg ønsker dog ved denne Lejlighed at føje til: Det er vor Overbevisning, at Gennemførelsen af Dagsbodssystemet vilde vise sig meget upraktisk, men i Princippet er vi fra Venstres Side ganske enige i, at Fastsættelsen af en Bødes Størrelse skal ske under afgjort Hensyntagen til den paagældendes økonomiske Betalingssevne, og vi mener, at ved den foreliggende Affattelse er Grundlaget ogsaa givet herfor.

Endvidere udtaler jeg min Glæde over, at Undsigelsesparagraffen atter er blevet formet paa en saadan Maade, at de store personlige Interesser, der er Forudsætningen for denne Paragraf, paa sikker Maade varetages.

Et Spørgsmaal, som efter vor Mening var ordnet her i Folketinget paa en lidet tilfredsstillende Maade, var Spørgsmaalet om Beruselsens Indflydelse paa Straffens Størrelse. Her er Forholdet dette, at vore Ønsker ikke helt er blevet efterkommet, men i Hovedsagen er det dog saaledes, at Beruselse faktisk ingen Indflydelse faar paa Spørgsmaalet om Forhøjelse eller Nedsættelse. Vi hævdede som vor Hovedbetragtning, at ædru Mand maa svare til, hvad han i beruset Tilstand har begaaet, og det er jo faktisk blevet gennemført.

Jeg ønsker i denne Forbindelse at rette en Henvendelse til den højtærede Justitsminister i Anledning af, at jeg er blevet opmærksom paa, at ifølge Lovforslagets § 85, saaledes som den nu fore-